

Tal dia
com
avui fa...

1
any

Les explicacions de Rajoy desmenteixen que hi hagi sobres il·legals al PP. El president espanyol anuncia que farà públiques les declaracions de renda i patrimoni.

10
anys

Escàndol a la Super Bowl
La cadena CBS ha de demanar disculpes per l'exhibició d'un pit de la cantant Janet Jackson en un intermedí de la Super Bowl.

20
anys

Més atacs al català
El PP s'afegeix a la campanya contra la normalització del català i pretén crear una comissió d'estudi de l'estat de les llengües.

Avui és festa

Miquel
Berga

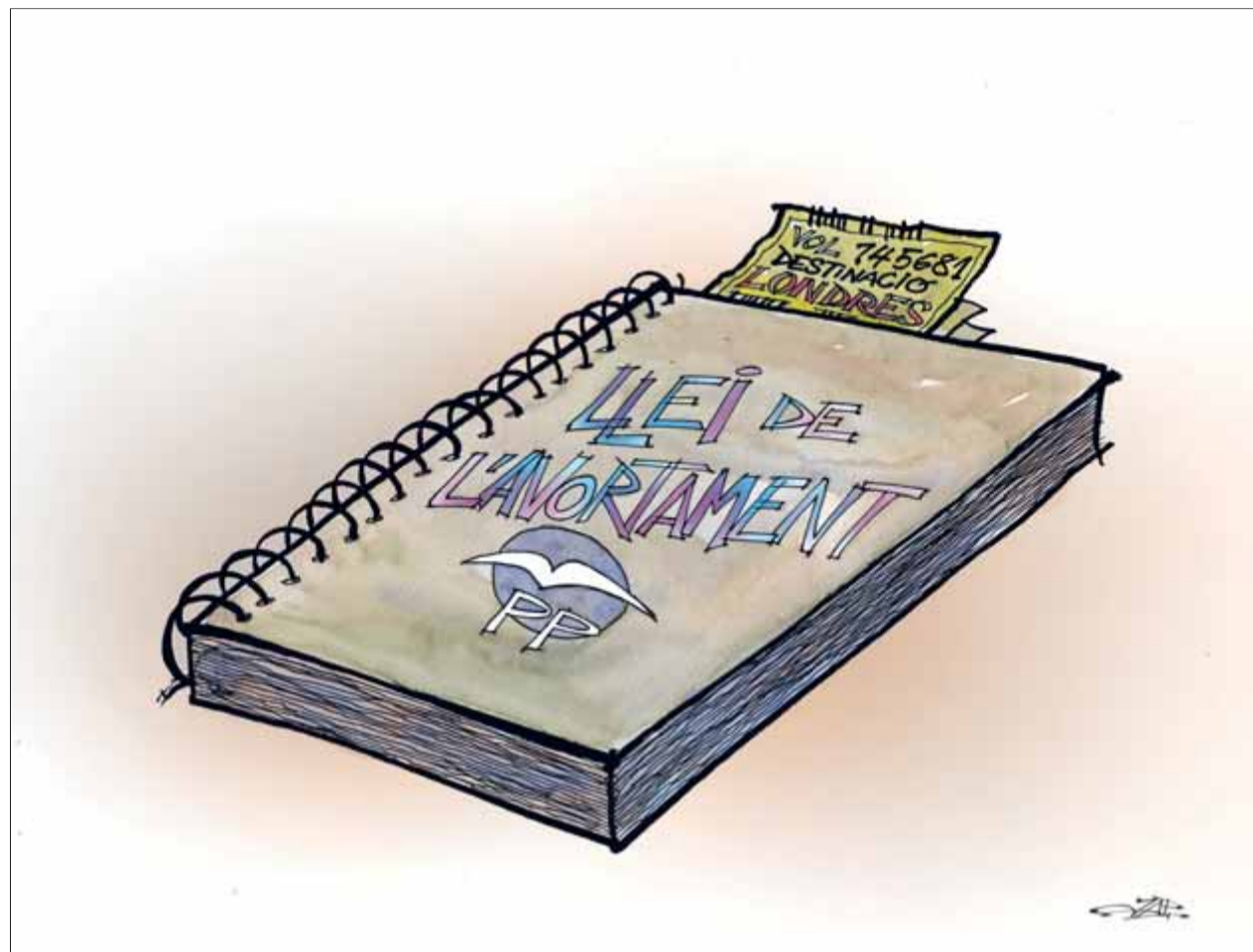

Herois

La literatura del segle XX ha estat una llarga depuració de la figura de l'heroi. L'home del carrer ha anat guanyant terreny i s'ha situat al centre de les grans novel·les del segle passat. De Joyce a Pla, de Musil a Monzó, o de Hemingway a Serés, sembla que ja no hi ha personatges creïbles ni operacions literàries que valguin la pena si no tenen com a protagonista un home corrent que transita per les enigmàtiques rutines de la vida diària. El professor Xavier Pla parlava d'aquestes coses l'altre dia a propòsit de la novel·la *El carrer estret*, de Josep Pla. Res de més aparentment avorrit que la vida quotidiana en un carreró de poble als anys quaranta, però potser l'únic tema possible per als escriptors que –amb tècniques narratives diverses– volen anar al fons d'allò

L'èpica de la vida diària s'ha imposat sobre els relats d'herois sublims

que en diuen la matèria humana. De fa temps, l'home que va a Ikea i passa el cap de setmana intentant descodificar l'alta literatura que s'amaga en els manuals d'instruccions que ha confegit la ment quadrada d'algun suec és un tema perfectament novel·lesc. De fa temps, els grans herois romàntics amb inclinacions suïcides han estat substituïts per maridets que mostren el seu soterrat romanticisme acompanyant la senyora a mirar aparadors cada diumenge a la tarda. L'èpica de la vida diària s'ha imposat sobre els relats d'herois sublims i batalles històriques. Potser per això patim aquesta epidèmia descontrolada de donar per fet, a còpia de Twitter o Facebook, que qualsevol coseta que fem o pensem ha de ser d'interès general. Per no parlar de la caricatura extrema del *Gran Hermano* i altres productes televisius d'aquesta índole. Agradi més o menys, això és el que hi ha i fa angúnia pensar que ens hi hem de conformar. El problema, recordava Xavier Pla, ja el va assenyalar Josep Pla en una entrevista radiofònica (prèvia a la famosa de TVE) que li feia Soler Serrano als anys cinquanta: "Señor Pla, parece que usted sigue escribiendo sobre la vida cotidiana." La resposta de Pla: "Ah!, pero es que hay otra?".

LA
PUNXA
D'EN
JAP

Joan
Antoni
Poch

Vuits i nous

Ruta reial

Manuel
Cuyàs

L'enllustrador que em neteja les sabates a la Plaza Mayor, que és el mateix de l'altra vegada que vaig ser a Madrid, em diu que Espanya hauria de tenir de cap d'estat un rei "autòcton", "español". "Este lleva sangre extranjera muy mezclada." Segons ell, l'aiguabarreig és causa de les seves febleses, les òssies també. He vingut a Madrid, principalment, per visitar l'exposició sobre el Velázquez retratista de la cort de Felip IV, que es presenta al Museu del Prado i que s'acaba un dia d'aquests. Hi ha també retrats de deixebles seus, com ara un de Juan Carreño que representa Carles II, l'últim dels Habsburg. S'ha dit que amb *La familia de Carlos IV* Goya va projectar la gran mirada crítica sobre la monarquia

espanyola, en aquest cas borbònica. Juan Carreño no es va quedar curt pintant un Carles II amb cara severament malalta i cos disminuït patèticament embolicat en la seda del vestit de l'Orde del Toisó d'Or que li ve ample per tots cantons i que sembla l'emprova de la mortalla personal i dinàstica. La seva mort immediata va conduir a l'accés dels borbons i a la guerra perduda que aquest 2014 commemorarem.

Amb les sabates com un mirall m'encamino cap al Palau d'Orient, passant per la Calle Mayor. Davant del restaurant Ciriaco recordo les paraules que, trobant-me a Madrid per informar del casament del príncep Felip, em va dir un dels cambrers quan li vaig preguntar quina opinió li mereixia la Letícia, la núvia: "Ésa? Ésa va a conseguir lo que Mateo Morral no pudo des del tercer piso de esta casa." L'anarquista de Sabadell Mateu

ANTHONY GARNER

Morral va tirar des d'aquell lloc elevat una bomba contra el seguici nupcial d'Alfons XII, besavi de Felip. En el Madrid d'ara se segueixen dient coses explosives i potencialment dissolvents de la Letícia.

Els jardinets de davant del balcó del Palau d'Orient on Franco arengava les multituds estan poblats d'unes escultures antigues que representen els reis gots, els que el ministre de l'actual govern espanyol vol que els alumnes de

tot Espanya tornin a saber de memòria perquè els considerem fundadors de l'actual estat. Enmig, hi veig "Wifredo el vellós", amb casc i pellissa. Guifré, fundador d'Espanya? Guifré un got i no un carolingi? Ara s'entén tot: van a passejar pels jardins on Franco reunia els incondicionals, parlen amb les estàtues com feia Don Juan Tenorio en nits truculentes i arriben a conclusions equivocades. L'enllustrador tenia la genealogia més clara.